

ת"פ 23926/07/14 - מדינת ישראל - משטרת ישראל נגד אבי דנינו, רוברט ג'ק דנינו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23926-07-14 מדינת ישראל נ' דנינו(עציר) ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא

המאשימה: מדינת ישראל - משטרת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עומר סגל
נגד

הנאשמים: 1. אבי דנינו (עציר)
2. רוברט ג'ק דנינו (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד משה סוחמי

גזר דין - נאשם 1

כללי

1. נאשם 1 הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן ב-3 עבירות של התפרצות לדירת מגורים בצוותא, 3 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, 3 עבירות של גניבה בצוותא, ועבירה אחת של החזקת נכס חשוד כגנוב.

על פי האמור בכתב האישום המתוקן, קשר נאשם 1 קשר עם נאשם 2 (באישומים 1 ו-4), ועם אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה (באישום 6), על מנת להתפרץ לדירות בהן מתגוררים אנשים בגילאים 61 עד 87 ולגנוב מהם רכוש, וזאת בהתאם לתכנית עבריינית מוקפדת. על פי התוכנית, אחד מהמעורבים בביצוע העבירה הגיע לדירה המיועדת במסווה של שליח המתיימר למסור סלסלת דברי שי. לאחר שבעל הדירה (הקורבן המיועד) ציין בפני "השליח" כי לא הזמין סלסלת שי ובדרך שאינה ידועה, דאג "השליח" לשכפל את מפתחות דירת הקורבן, ובהמשך, נפרצה אותה דירה על ידי הנאשמים. באופן זה ביצע נאשם 1 שלוש התפרצויות, אשר כאמור, שתיים מהן ביחד עם נאשם 2, ואחת מהן ביחד עם אדם אחר.

במסגרת האישום הראשון, גנבו שני הנאשמים מהדירה אליה פרצו תכשיטים רבים בשווי מוערך של 55 אלף ₪, וכסף במזומן בסך 5,673 ₪ ו-100 דולר (הנאשמים נתפסו בסמוך למעשה, והרכוש והכסף הוחזרו). במסגרת אישום זה, הורשע נאשם 1 גם בעבירה של החזקת רכוש חשוד, וזאת ביחס לשעון ו-3 שרשראות שנתפסו בביתו.

במסגרת האישום הרביעי, גנבו שני הנאשמים מהדירה שנפרצה סכום של 1,500 ₪.

במסגרת האישום השישי, גנב נאשם 1 מהדירה שנפרצה 2,000 יורו ומצלמה.

הסדר הטיעון שנערך עם הנאשמים

2. בפתח הדברים יצוין, כי כתב האישום המקורי, החזיק מלכתחילה 11 אישומים, המתארים עובדות נטענות דומות ביחס לפעולות הנאשמים ומעורבים אחרים, שזהותם אינה ידועה. במסגרת הסדר הטיעון שנערך עם שני הנאשמים, תוקן כתב האישום באופן של מחיקת אישומים. כך, בסופו של יום, הורשע נאשם 1 ב-3 אישומים (כפי שפורטו לעיל) ואילו נאשם 2 הורשע ב-6 אישומים, המשקפים שישה אירועים, כאשר בארבעה מתוכם, מעשה העבירה הושלם ואילו בשני האישומים הנותרים - הורשע בעבירות של ניסיון להתפרצות וקשירת קשר לביצוע פשע.

בעניינו של נאשם 2, גובשה הסכמה במסגרתה עתרו הצדדים להטלת עונש **בן 6 שנות מאסר**. ביום 11.3.15 כיבדתי את הסדר הטיעון וגזרתי על נאשם 2 עונש של 5 שנות מאסר בגין מעשיו בתיק הנוכחי, אליו התווספו 12 חודשי מאסר, וזאת באופן של הפעלת שני מאסרים מותנים (12 חודשים ו-3 חודשים) בחופף האחד לשני, ובמצטבר לעונש המאסר בגין התיק הנוכחי.

בעניינו של נאשם 1 לא גובשה הסכמה לעניין עונש המאסר והצדדים נחלקו בדעתם ביחס להשפעת הסדר הטיעון שנערך עם נאשם 2 על עונשו. באשר לרכיבים הכספיים, הוסכם כי יוטל על נאשם 1 קנס בסך 500 ₪, ורכיב הפיצוי יישאר לטיעון פתוח ויוכרע על ידי בית המשפט.

טיעוני התביעה לעונש

3. התובע, עו"ד עומר סגל, התייחס בטיעונו לאותם ערכים מוגנים שנפגעו כתוצאה מפעילותו העבריינית של נאשם 1. כך, בין היתר, התייחס התובע לעובדה כי כתב האישום המתוקן משקף עבירות רכוש מן הרף העליון, הכוללות תכנון מוקפד, איתור קורבנות (אשר הוגדרו על ידי התובע וכן בכתב האישום כ"קשישים"), ביצוע בצוותא וגניבת רכוש בשווי משמעותי. הערכים המוגנים שנפגעו, על פי עמדת התובע, הם אלה הקשורים בשמירה על רכוש הציבור, ואלה הקשורים לפגיעה בפרטיותם של בעלי הדירות, ופגיעה בתחושת הבטחון האישי שמרגיש אדם בביתו - מבצרו.

על יסוד אופיים של הערכים המוגנים שנפגעו ועוצמת הפגיעה בהם, סבר התובע כי יש לקבוע מתחם הנע בין 15 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר.

בהתייחס לעונש המתאים - התובע סבר כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר ממושך, אשר ישקף הן את חומרת המעשים והן את עברו הפלילי. התובע הפנה לגיליון הרישום הפלילי וכן לשני המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם (12 חודשים כל אחד) וציין כי, מדובר בעבר פלילי מכביד ומשמעותי, תוך הדגשה כי הנאשם ביצע עבירות דומות בעבר, ושוחרר ממאסר בן 75 חודשים רק ביולי 2012, דהיינו, כשנתיים לפני תחילת ביצוע העבירות בתיק הנוכחי. התובע הגדיר את נאשם 1 כאדם אשר עיסוקו הקבוע בפריצה לדירות, והדגיש כי פרקי הזמן בהם הנאשם לא מבצע עבירות, הם על פי רוב, פרקי הזמן בהם הוא שוהה מאחורי סורג ובריא.

בשאלת ההשוואה בין עניינו של נאשם 1 לעניינו של נאשם 2, סבר התובע כי אף שנאשם 1 הורשע במעורבות בשלושה אירועים בהם מעשה העבירה הושלם, וזאת בניגוד לנאשם 2 שהורשע בשישה אירועים (מתוכם 4 בהם מעשה העבירה הושלם ושניים המשקפים עבירות ניסיון), אין מקום להטיל על נאשם 1 עונש המשקף את מחצית העונש שהוטל על נאשם 2 במסגרת הסדר הטיעון, שכן עברו של נאשם 1 "טרי" יותר.

טיעוני ההגנה לעונש

4. הסניגור, עו"ד משה סוחמי, ביקש ליתן משקל משמעותי להודאת הנאשם, להבעת החרטה, לרצונו לעבור הליך שיקומי, ולעובדה כי הרקע להסתבכותו הנוכחית היא חבירתו לדודו - הוא נאשם 2. הסניגור סבר כי עניינו של נאשם 2 חמור באופן משמעותי מעניינו של נאשם 1, וטען כי אם הסכימה התביעה לעתור במשותף להטלת עונש של 6 שנות מאסר על נאשם 2, מקל וחומר - יש לגזור על נאשם 1 עונש שלא עולה על 3 שנות מאסר. בהקשר זה, טען הסניגור כי עברו הפלילי של נאשם 2 חמור באופן משמעותי מעברו הפלילי של נאשם 1, וגם המעשים שביצע רבים יותר וגרמו נזק רב יותר לציבור בכלל, ולמתלוננים בפרט. הסניגור ביקש שלא לקבל את טענת התובע, כי פרקי הזמן בהם לא מבצע הנאשם עבירות הם פרקי הזמן בהם נמצא הנאשם מאחורי סורג ובריא, ולראיה הפנה לאותה הפוגה בפעילותו העבריינית של הנאשם בשנים 2012-2014. נטען כי נאשם 2 היה הגורם הדומיננטי בכתב האישום, וזאת במובחן מנאשם 1. בהתייחס למאסרים המותנים, ציין הסניגור כי מדובר בשני מאסרים מותנים אשר הוטלו בהפרש של 3 שבועות, כאשר באחד התיקים בהם הוטל עונש מותנה הודה הנאשם, ואילו התיק השני נוהל. בנסיבות אלה, לא יכול היה הנאשם לצרף את התיק בו הודה לתיק אותו ניהל, ועל כן, הוטלו שני מאסרים מותנים נפרדים בשני התיקים. לשיטת הסניגור, יש באמור לעיל כדי ללמד על הצורך בהפעלת שני המאסרים בחופף האחד לשני, לצד הפעלתם במצטבר לעונש המאסר שיוטל בתיק זה.

הנאשם בדברו האחרון ציין בישיבת היום כי הוא מביע חרטה על מעשיו וביקש להתחשב בעונשו.

דין והכרעה

הערכים המוגנים שנפגעו ומתחמי הענישה

5. המעשים אותם ביצע הנאשם, כפי שתוארו לעיל, הם מעשים חמורים, ואני נכון לקבל את עמדתה העקרונית של התביעה, לפיה כל אירוע ואירוע משקף חומרה משמעותית. ניתן להצביע בהקשר זה על היקף התכנון המוקדם, קשירת הקשר והגילאים של קורבנות העבירה. בעניינו של האישום הראשון, ואף שהנאשמים נתפסו עם הרכוש שנגנב, יש להתייחס בחומרה להיקף הרכוש שנגנב. מעשים כגון אלה שביצעו הנאשמים, פוגעים באותם ערכים של שמירה על רכוש הציבור, ותחושת הביטחון והפרטיות, אשר צריכה להיות מנת חלקו של כל אזרח ואזרח, בוודאי שעה שמדובר בביתו.

בשקלול הנתונים האמורים לעיל, וגם לאחר שנתתי את דעתי למתחם העונש ההולם אשר נקבע במספר רב של פסקי דין ואושר בבית המשפט המחוזי [ראה לדוגמא ע"פ (תל אביב) 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (28.1.2013)] אני קובע כי מתחם העונש הנע בין 13 חודשי מאסר ל-25 חודשי מאסר ביחס לאישום הראשון (שכן באישום זה הורשע נאשם 1 גם בעבירה של החזקת נכס חשוד), ומתחם העונש הולם הנע בין 12 חודשים ל-24 חודשים ביחס לשני האישומים הנוספים (רביעי ושישי). אציין כי בעניינם אישומים אלה לא מצאתי לקבוע מתחם גבוה יותר מהמתחם שאושר בבית המשפט המחוזי, וסבורני כי יש "לשמור" את אותה ההחמרה המתבקשת על ידי התביעה למקרים בהם ערך הרכוש שנגנב גבוה יותר (והוא לא מוחזר לבעליו), ופעולת ההתפרצות עצמה גורמת נזקים לדירת הקורבנות.

הנתונים הרלוונטיים לקביעת העונש המתאים בתוך מתחמי הענישה

6. כעת, יש לבחון את הנתונים המשפיעים על קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי הענישה שנקבעו ואומר כבר כעת כי סבורני, שהדרך הנכונה להטלת עונש, היא באופן של הטלת עונש אחד, המשקף את כלל פעילותו העבריינית של הנאשם, את המתחמים שנקבעו, וזאת בהתאם לאפשרות הקבועה בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין. צעידה בדרך זאת, תאפשר לבית המשפט ליתן ביטוי גם לכלל האחידות בענישה, וזאת בהתייחס להסדר הטיעון שהוצג בעניינו של נאשם 2.

ואלה הנתונים הרלוונטיים:

הודאת הנאשם - הנאשם הודה וקיבל אחריות על מעשיו ובכך טמונה הקלה בעונש. ההקלה אינה נובעת רק מההיבט של חסכון בזמן ציבורי אלא גם מההיבט הרחב יותר של משמעות נטילת האחריות כצעד ראשון בדרך להפנמה ויתכן שאף לשיקום.

עבר פלילי - לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד הכולל הרשעות בעבירות דומות ושני מאסרים מותנים בני 12 חודשים אשר ניתן להפעילם. הנאשם ריצה מספר תקופות מאסר (26 חודשים; 23 חודשים; 75 חודשים) כאשר ממאסרו האחרון שוחרר רק כשנתיים לפני האירועים בהם הורשע כעת. גם לאחר שנתתי משקל מסוים לעובדה כי מאז שחרור הנאשם ממאסרו האחרון, ובמשך שנתיים, התמיד הנאשם בעבודה מסודרת כעולה מתלושי השכר שהגיש הסניגור, עדיין יש לראות בעברו הפלילי ככזה המלמד על

פגיעתו השיטתית בציבור ובכוחו כנתון בעל משקל משמעותי לחומרה.

נתונים אישיים - נתתי דעתי לטיעון הסניגור בדבר נסיבותיו האישיות של הנאשם, אך לא מצאתי כי יש בנסיבות אלה כדי להשליך באופן משמעותי על הענישה. צר לבית המשפט על משפחתו של הנאשם, אך אין לו לנאשם להלין אלא על עצמו.

השפעת כלל האחידות הענישה על עונשו של הנאשם

7. אין חולק כי הסדר הטיעון הסגור שנערך עם נאשם 2, משליך, במידה רבה, על עונשו של נאשם 1. אין המדובר ברף ענישה כללי, או ברף ענישה בעבירות דומות, אלא ברף שהציבה התביעה ביחס לשותפו של הנאשם לשניים מתוך שלושת האירועים בהם הורשע. כפי שפורט לעיל, נאשם 2 הורשע במעורבות ב-6 אירועים (ארבעה בהם מעשה העבירה הושלם ושניים המשקפים עבירות ניסיון). אף שברור שהענישה אינה מתמטית, יש משמעות של ממש לעובדה כי נאשם 1 הורשע במעורבות במחצית מהאירועים בהם הורשע נאשם 2. ניתן לומר כי ככל שהענישה הייתה משקפת את המעשה העברייני בלבד, וכמסקנה נגזרת מהסדר הטיעון שנערך עם נאשם 2, מעשיו של נאשם 1 צריכים לשקף עונש של 3 שנות מאסר. תוצאה זו לוקחת בחשבון גם את העובדה כי הרשעת נאשם 2 בעבירה של החזקת נכס חשוד (באישום הראשון) מקיפה מספר רב יותר של פריטים מאלה לגביהם הורשע נאשם 1.

האם קיים שוני בעבר הפלילי המוביל למסקנה אחרת?

התביעה טענה כי בחינת העבר הפלילי של כל אחד מהנאשמים מצדיקה קביעה כי לעברו הפלילי של נאשם 1 משקל מכביד יותר בשיקול הענישה (בהשוואה לנאשם 2). אין בידי לקבל את טיעונה של התביעה בהקשר זה. עברו הפלילי של נאשם 2, גם אם מדובר בעבירות ישנות יותר, הוא עבר מכביד ביותר הכולל עשרות עבירות מגוונות (לרבות עבירות התפרצות רבות) וריצוי תקופות מאסר ממושכות. גם לחובת נאשם 2 היו שני מאסרים מותנים (שהפועלו בחופף האחד לשני), כך שהקביעה היחידה האפשרית בנסיבות העניין היא כזו לפיה שני הנאשמים הינם עברייני רכוש פעילים אשר עברם הפלילי מכביד ביותר ולא ניתן לומר כי עברו של אחד מהם "קל" יותר מעברו של השני.

אופן הפעלת המאסרים המותנים

לחובת הנאשם שני מאסרים מותנים בני 12 חודשים, אשר הוטלו בפער זמנים של כ-3 שבועות (14.7.09; 6.8.09). לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים בהקשר זה, מצאתי להורות על הפעלת שני המאסרים המותנים בחופף האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר אשר יוטל על הנאשם בגין מעשיו בתיק הנוכחי. שני נימוקים עומדים ביסוד מסקנתי. הראשון - גם בעניינו של נאשם 2 ניתנה הוראה בדבר חפיפת שני המאסרים המותנים (12 חודשים ו-3 חודשים). השני - יש טעם בטיעון הסניגור בדבר פער

הזמנים הקצר בין המועדים בהם הוטלו שני המאסרים המותנים, ובחוסר יכולתו של הנאשם בקונסטלציה המשפטית שהייתה אז (תיק בו הודה ותיק אותו ניהל), לצרף את שני התיקים באופן שייגזר עליו מאסר מותנה אחד (שניתן להניח שלא היה שונה במשכו).

סיכום

לאור האמור לעיל, ולאחר ששקלתי את הנתונים הרלוונטיים לקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחמי הענישה, ונתתי דעתי להשלכה המשמעותית של עקרון האחידות בענישה בנסיבותיו של המקרה שלפניי, החלטתי לגזור על נאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 3 שנות מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל את המאסר המותנה בן 12 החודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת.פ. 2555/07 בבית משפט השלום בכפר סבא.

ג. אני מפעיל את המאסר המותנה בן 12 החודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת.פ. 1793/08 בבית משפט השלום באשדוד.

שני המאסרים המותנים אשר הופעלו בסעיפים ב' ו-ג' יופעלו בחופף האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף א' כך שסה"כ ירצה הנאשם עונש של 4 שנות מאסר החל מיום מעצרו - 25.6.14.

ד. 12 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות רכוש שהיא פשע, או עבירה של קשירת קשר לביצוע עבירת רכוש שהיא פשע.

ה. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות רכוש שהיא עוון או עבירה של קשירת קשר לביצוע עבירת רכוש שהיא עוון. המאסר המותנה האמור לא יחול על עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ו. שני חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ז. קנס בסך 500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

ח. פיצוי לקורבנות העבירה באישום הראשון, באישום הרביעי ובאישום השישי - בסך 1,500 ₪ לכל אחד (סה"כ

4,500 ₪). הפיצוי ישולם עד יום 1.9.15. התביעה תדאג להודיע לקורבנות העבירה בדבר זכאותם לפיצוי ובדבר הצורך לפנות למזכירות בית המשפט על מנת למסור את פרטיהם להעברת התשלום.

ט. ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 10 מאי 2015, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט
סגן נשיא